

A MA VÁZLATKÖNYVÉBŐL

FELJEGYZÉS A REGGELRŐL

B O R I I M R E

A reggelek most az emberi napszakok, amikor a félelmekkel teli, bombák tűzijátékai bevilágította éjszakák után a természet rendje szerint felkél a Nap (tiszteljük meg nagy kezdőbetűvel), s úgy tetszik, béke van, helyreállt a természet egyensúlya, nem történt semmi. Az emberek dolgaik után futnak, az asszonyok bevásárolni indulnak. Igaz, azzal a gondolattal fejükben, hogy lesz-e az üzletben kenyér és tej, s megveheti-e a reggeli utáni kávézáshoz a kávé, mert napról napra kevesebbnek látszik, amit földi jónak szoktunk nevezni. Közben az ember arcáról nemcsak az éjszakai álmatlanságot (légiriadó volt), a rosszul töltött éjszaka okozta fájdalmakat mossa le mosakodás közben, hanem a félelmet is. Mert az éjszaka a félelemé, a rettegésé, a találgatásoké. A nappal lett a békének a szigete – talán az éjszaka alkotók is szokást változtattak, és gondolataikat mostanában nappal vetik papírra. Nem jellemző-e a délben játszó mozi meg színház, ami azt jelzi, hogy az élet mindennapos menetrendje fokozatosan átrendeződik, újra kell hát életünk ritmusát szerveznünk, s nemcsak tárgyainkat mozdítottuk el onnan, ahol eddig álltak, hanem elmozdultak gondolataink is: nappal kitárulkozunk, éjjel magunkba szállunk, mert félünk, mégha nem is valljuk be magunknak sem, hogy a pusztulás leselkedik ránk, mint a klasszikus rémtörténetekben. Szorongva veszünk búcsút este a fénytől, a világságtól, s arra gondolunk, hogy valahol egy repülőtéren már a pilóták kezében ott a térkép, amelyen be vagyunk jelölve – életre vagy halálra.

1999. április 12-én